

του **Σάββα Μιχαήλ**

«Φωνάζει ο κλέφτης για να φοβηθεί ο νοικοκύρης». Η γνωστή λαϊκή έκφραση μας ήρθε αναπόφευκτα στο νου όταν είδαμε τους αρχιτέκτονες της πολιτικής-εκλογικής σύμπραξης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το Σχέδιο Β του Αλαβάνου και τις λοιπές δημοκρατικές πατριωτικές δυνάμεις να κατηγορούν το ΕΕΚ πρώτον, για «δεύτερες σκέψεις» υπέρ της ηγεσίας του...ΣΥΡΙΖΑ για την «διόρθωση της γραμμής του», και δεύτερο για «κοσμοπολιτισμό»(!) ή και τύπου ΚΚΕ στάση απέναντι στο ζήτημα της αποδέσμευσης από την ΕΕ και το ευρώ!!

Ήδη, όταν άρχισε η διασπορά των παραπάνω στην διαδικτυακή «έρημο του Πραγματικού»- εάν δεν λαθεύουμε ο πρώτος διδάξας ήταν ο παλιός φίλος γιατρός σ. Πάνος Παπανικολάου (ΝΑΡ) με σχόλιο της 31 Δεκεμβρίου 2014, για να ακολουθήσουν κι άλλοι, μαζί κι ορισμένοι γνωστοί αδιόρθωτοι για τους εναγκαλισμούς τους με γραφειοκράτες του ΣΥΡΙΖΑ- υπήρξε στην ιστοσελίδα του ΕΕΚ στις 4 Ιανουαρίου 2015 εύστοχη, επαρκής κι ευγενική απάντηση από τον σ. Κώστα Αποστολόπουλο. Καθώς, όμως, η επίθεση στο ΕΕΚ συνεχίζεται κι «επισημοποιείται» με το άρθρο [Η συνεργασία όπλο στη μάχη της ανατροπής](#) του Αντώνη Δραγανίγου (αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα του ΠΡΙΝ στις 4 Ιανουαρίου), επανερχόμαστε.

Όσον αφορά την στάση μας απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, έκπληξη δεν προκαλεί η θέση μας αλλά το γεγονός ότι ο αρθρογράφος του Πριν κάνει σαν να την συναντάει για πρώτη φορά διαβάζοντας την Απόφαση της Έκτακτης Συνδιάσκεψης του ΕΕΚ της 28ης Δεκεμβρίου. Αν μην τι άλλο, ο ίδιος ήταν παρών και την άκουσε αυτολεξεί στην εκδήλωση -συζήτηση που είχε οργανώσει το ΕΕΚ στις 15 Δεκεμβρίου στη Νομική, όπου και πήρε τον λόγο χωρίς να βρει τότε κάτι το μεμπτό ή συζητήσιμο. Επακολούθησε η συνάντηση ΑΝΤΑΡΣΥΑ/ΕΕΚ στις 18 Δεκεμβρίου, με ξεκάθαρη την θέση μας απέναντι στα σημεία της εργατικής εξουσίας, την διεθνιστική στάση ενάντια στην ΕΕ και ενάντια στον «αριστερό εθνικισμό» του Σχεδίου Β. Στη συνέχεια, πριν καν γίνει η Συνδιάσκεψη του ΕΕΚ, βρεθήκαμε προ του τετελεσμένου γεγονότος της συμφωνίας της πλειοψηφίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ακριβώς με το Σχέδιο Β. Ήταν τότε, μετά την συντελεσμένη ρήξη μας, που και ο σ. Δραγανίγος φαίνεται να ανακαλύπτει ξανά την Αμερική. Βρίσκει ότι η Απόφαση της Συνδιάσκεψης του ΕΕΚ έχει... «έντονη ροπή για μια πολιτική διορθωτική στην πορεία του ΣΥΡΙΖΑ». Για απόδειξη, μάλιστα παρουσιάζεται ένα

τμήμα της Απόφασης, το ίδιο πάντα που διακινούνταν ήδη στο διαδίκτυο, αποκομμένο πάντα, κατά τα σταλινικά ειωθότα, από όσα προηγούνται και όσα έπονται.

Ας μας επιτραπεί να το παραθέσουμε ξανά , μαζί με ό,τι γράφεται πριν και μετά:

« Το ΕΕΚ δεν αδιαφορεί ούτε σνομπάρει πολιτικά τις πλατιές λαϊκές μάζες που προσβλέπουν σε μια νίκη του ΣΥΡΙΖΑ για να πάρουν έστω μιαν ανάσα από την μνημονιακή ασφυξία. Δεν κρατάμε στάση ίσων αποστάσεων ούτε ισοπεδώνουμε τις διαφορές Δεξιάς και ΣΥΡΙΖΑ, όπως κάνει το σταλινικό ΚΚΕ. Αφουγκραζόμαστε την λαϊκή αγωνία και είμαστε έτοιμοι για κοινή δράση ενάντια στην τρόικα, το μνημονιακό μπλοκ, την μαυρογαλαζοπράσινη Δεξιά και τον κοινό ταξικό εχθρό.

Αναγνωρίζουμε τους όρους αλλά και τα όρια της μαζικής στροφής προς τα αριστερά που από το 2012 πήρε την μορφή στήριξης του ΣΥΡΙΖΑ όχι πια σαν δύναμης αντιπολίτευσης και πίεσης στην εξουσία αλλά σαν εναλλακτικής κυβέρνησης της Αριστεράς. Μαζί με τις ελπίδες των πολλών, δεν αγνοούμε τις βλέψεις ορισμένων “πρώην” μνημονιακών, “πρώην” ΠΑΣΟΚων, της “πρώην κυβερνώσας Αριστεράς”, κεντροαριστερών και άλλων λαμογιών που ζητούν στον ΣΥΡΙΖΑ μια κολυμπήθρα για τις δημόσιες αμαρτίες τους και πρόσβαση στην κουτάλα για το μέλι της αστικής εξουσίας. Προπαντός δεν μας διαφεύγουν μηχανισμοί, “επιχειρηματικοί κύκλοι” και πολιτικά πρόσωπα που στο όνομα των “αναγκαίων συμμαχιών μιας κυβέρνησης με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ” ετοιμάζουν από τώρα τα στενά περιθώρια, πάντα μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα και την ΕΕ, στα οποία θα κινηθεί αύριο μια τέτοια κυβέρνηση ταξικής συνεργασίας.

Ήδη η αποδοχή μιας τέτοιας ταξικής συνεργασίας, που μόνον ενάντια στα συμφέροντα των εργατών και του λαού μπορεί να δράσει, φαίνεται στις δηλώσεις νομιμοφροσύνης της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ για “συνέχεια του Κράτους” σε συνθήκες κρίσης της κρατικής εξουσίας του κεφαλαίου, για παραμονή στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ σε συνθήκες ασφυκτικής ιμπεριαλιστικής επικυριαρχίας και γεωπολιτικών απειλών.

Καλούμε τις δυνάμεις μέσα στην εργατική τάξη, τη νεολαία, τη διάνοηση που στηρίζουν ή επενδύουν τις ελπίδες τους στον ΣΥΡΙΖΑ να απαιτήσουν από την ηγεσία του να έρθει σε ρήξη με την αστική τάξη, το πολιτικό της προσωπικό, όλους τους καιροσκόπους και μνηστήρες της εξουσίας. Να έρθει σε ρήξη με την πολιτική αποδοχής της “συνέχειας του Κράτους” και των συμφωνιών του με τον ιμπεριαλισμό, την αντιλαϊκή πολιτική προσαρμογής στον χρεοκοπημένο καπιταλισμό, την ΕΕ, το ΔΝΤ και το ΝΑΤΟ.

Σε κάθε βήμα της λαϊκής βάσης προς αυτήν την κατεύθυνση θα βρεθούμε στο πλευρό της, διατηρώντας την πολιτική μας ανεξαρτησία, την κριτική μας, και προειδοποιώντας ότι οι

ρεφορμιστές ηγέτες δεν είναι καθόλου διατεθειμένοι για τέτοιες αναγκαίες ρήξεις. Το δείχνουν ήδη με τις καθησυχαστικές δηλώσεις τους προς το κεφάλαιο και την ΕΕ, με τις πράξεις τους, ιδιαίτερα με το πρόγραμμά τους. Δεν μπορεί να πάψει η λιτότητα χωρίς μονομερή διαγραφή του χρέους και χωρίς απαλλαγή από τα δεσμά και τους δεσμοφύλακες ΕΕ, ΕΚΤ και ΔΝΤ. Λιτότητα, χρέος και τρόικα είναι τα κεφάλια της Λερναίας Ύδρας και δεν μπορείς να κόψεις το ένα αφήνοντας το άλλο στην θέση του. Το λιγότερο κι από ανεπαρκές “πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης” θέλει να αδειάσει λίγο τον ωκεανό των λαϊκών βασάνων με το κουταλάκι του γλυκού. Κι η υποταγή στη “συνέχεια του κράτους” ανοίγει το δρόμο σε μια τραγωδία τύπου Χιλής.»

Το ΕΕΚ θεωρεί ότι η κρίση έχει αναχθεί σε κρίση πολιτικής εξουσίας και ταξικής κυριαρχίας. Δεν πρόκειται να λυθεί αλλά να παροξυνθεί παραπέρα στην περίπτωση συγκρότησης κυβέρνησης από τον ΣΥΡΙΖΑ, θυμίζοντας Κερενσκούδα. Η τακτική των Μπολσεβίκων να φέρνουν με καλέσματα-προκλήσεις σε αντιπαράθεση τις προσδοκίες των λαϊκών μαζών με την πολιτική των ηγετών τους στην Προσωρινή Κυβέρνηση δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να θεωρηθεί πολιτική «διορθωτική» της πολιτικής Κερένσκυ παρά μόνον από όσους έχουν κόψει σχέσεις με την ιστορική τομή και εμπειρία της Ρωσικής Επανάστασης του 1917.

Εξάλλου, ακόμα και με την κοινή λογική πώς το ΕΕΚ μπορεί να σπέρνει αυταπάτες για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ» και ταυτόχρονα να έχει την αποκοτιά να κατέβει ανεξάρτητο στις πολωτικές αυτές εκλογές, με δυσχερέστατες πολιτικές συνθήκες και δυσβάστακτο οικονομικό βάρος; Δεν θα αρκούσε να καλέσουμε σε κριτική ψήφο στον ΣΥΡΙΖΑ;

Δεν υπάρχει καμιά παραχώρηση από το ΕΕΚ στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ παρά μόνο για όσους θέλουν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα: την δική τους δεξιά κατρακύλα προς τον «αριστερό» εθνικισμό. Εδώ αρχίζουν και τα σοβαρότερα που οδηγούν σε μια πολιτική ρήξη, η οποία ξεπερνάει τα στενά κι εφήμερα πλαίσια μιας ακόμα αποτυχημένης απόπειρας για εκλογική συνεργασία.

Τον Ιούνιο του 2012, παρά την αυθαίρετη παραβίαση, την τελευταία στιγμή, της εκλογικής συμφωνίας μας με τη ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μετά από βέτο της ΑΡΑΝ, το ΕΕΚ είχε καλέσει να ψηφιστεί κριτικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Προσδοκούσαμε έτσι ότι ανοίγαμε ένα περιθώριο για μελλοντική συσπείρωση δυνάμεων που παλεύουν για την πολιτική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης απέναντι σε κάθε μορφή αστικής πολιτικής και ταξικής συνεργασίας. Τώρα και το περιθώριο αυτό κλείνει. Ο εθνικισμός με δεξιό ή αριστερό πρόσημο είναι αστική πολιτική. Σε τι διαφέρει ουσιαστικά η τωρινή πολιτική του Αλέκου Αλαβάνου από τον «αριστερό βενιζελισμό» που κήρυττε όταν ήταν Πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ;

Γράφει στο άρθρο του ο σ. Δραγανίγος: «Η απόρριψη δε της πρότασης της ANTAPΣYA έγινε με βάση το μέτωπο ενάντια στον «οικονομικό εθνικισμό», έστω με «αριστερό πρόσημο». Δυστυχώς στην λογική του ΕΕΚ ο «οικονομικός εθνικισμός» συνδέεται πολιτικά με την απόλυτη σύνδεση της εξόδου από ευρωζώνη/ΕΕ με την προοπτική των «Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης», θυμίζοντας την παραπομπή της στα αόριστο μέλλον που κάνει και το ΚΚΕ».

Δεν πρόκειται προφανώς για προσωπική άποψη του αρθρογράφου του Πριν. Την ξαναβρίσκουμε πάνω κάτω την ίδια κι αλλού, πχ. στο [σχόλιο του Μάριου Νικολάου](#) στην προσκείμενη στην ANTAPΣYA και το NAP ιστοσελίδα Παντιέρα:

« Το μέτωπο του ΕΕΚ είναι στον «οικονομικό εθνικισμό», δηλαδή στην αποδέσμευση από ευρωζώνη/ΕΕ.

Ας δούμε και πάλι:

Το ΕΕΚ λέει απερίφραστα: κανένας συμβιβασμός με τον ολέθριο οικονομικό εθνικισμό έστω και με “αριστερό” πρόσημο. Η σωτηρία του λαού απαιτεί μια κοινωνική επανάσταση. Η επαναστατική πάλη μπορεί να αρχίσει στην Ελλάδα ή σε κάποια άλλη χώρα αλλά η νίκη της δεν μπορεί να ολοκληρωθεί παρά σε διεθνή κλίμακα, με τη συνένωση όλων των κοινωνικών ανατρεπτικών αγώνων για την σοσιαλιστική ενοποίηση της περιοχής μας και της Ευρώπης πάνω στα ερείπια της ιμπεριαλιστικής ΕΕ.

Έτσι ξαναγυρνάμε στην κοσμοπολίτικη αντίληψη που θεωρεί την αποδέσμευση από ευρωζώνη/ΕΕ οικονομικό εθνικισμό και αντιπαρέρχεται το πρόβλημα της ρήξης – εξόδου τώρα δια των «Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης», όπως αντίστοιχα το ΚΚΕ δια της λαϊκής εξουσίας!

Ό,τι λάμπει λοιπόν, δεν είναι απαραίτητα (αριστερός) χρυσός...»

Όσο κι αν είναι στην ουσία πανομοιότυπη η άστοχη αυτή «κριτική», η πασπαλισμένη με αριστερή χρυσόσκονη, πρέπει να αναγνωρίσουμε, ότι στο κείμενο του ίδιου του σ. Δραγανίγους απαλείφεται η καταγγελία περί «κοσμοπολιτισμού» του ΕΕΚ που εκστομεί ο Νικολάου. Ο όρος «κοσμοπολιτισμός» όχι μόνον είναι ξένος κι εχθρικός στην μαρξιστική και κομμουνιστική παράδοση αλλά είναι και συνδεδεμένος με τις πιο μαύρες σελίδες της Ιστορίας. Χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται σαν όρος με αντισημιτικό περιεχόμενο από τους Ναζί και την άκρα Δεξιά(μαζί κι από την πατριωτική ρητορική του Εθνικού Μετώπου της Μαρίν Λεπέν στην Γαλλία). Χρησιμοποιήθηκε, όμως, κι από τον σταλινισμό, ιδιαίτερα μετά από τον πόλεμο πχ. στην δίκη Σλάνσκι ή στις δίκες των Σοβιετικών γιατρών.

Οι κίνδυνοι που κυοφορούνται από τον άκριτο και καιροσκοπικό εναγκαλισμό με τον αριστερό δημοκρατικό εθνικισμό-που ταξικά είναι αστική πολιτική- είναι προφανείς.

Γίνονται ακόμα πιο μεγάλοι εάν λάβουμε υπόψη μας ότι της συμφωνίας μεταξύ της πλειοψηφίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της Πρωτοβουλίας για την Αριστερή Μετωπική Συμπόρευση(ΠΑΜΕΣ) προηγήθηκαν, λίγες μέρες πριν, οι εκδηλώσεις που οργάνωσε η ΠΑΜΕΣ με «επιφανείς» εκπροσώπους της «Ευρώπης των Εθνών», της «πατριωτικής αριστεράς» από την ιμπεριαλιστική Γαλλία και την εξίσου ιμπεριαλιστική Ιταλία. Επιστήσαμε την προσοχή στο σημείο αυτό στους σ. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ τόσο στην δημόσια εκδήλωση της 15 Δεκεμβρίου όσο και στην συνάντηση των αντιπροσωπειών στις 18 Δεκεμβρίου. Ο σ. της ΑΡΑΝ(που συμμετείχε , μαζί και με ηγετικό στέλεχος της ΑΡΑΣ στην συνέντευξη Τύπου που δώσανε οι εν λόγω Ζακ Νικονόφ και Μορένο Πασκουινέλι στις 15 Δεκεμβρίου) ισχυρίστηκε ότι ο Νικονόφ «προέρχεται από την επαναστατική Αριστερά»,ενώ, βέβαια πρόκειται για πρώην μέλος της ηγεσίας του ρεφορμιστικού γαλλικού ΚΚ και πρώην ηγέτης της εξίσου ρεφορμιστικής γαλλικής ΑΤΤΑΚ και σήμερα ηγείται σε μια πολιτική κίνηση Γάλλων «πατριωτών». Μας προκάλεσε τότε εντύπωση, ότι και ο αντιπρόσωπος του ΝΑΡ στην συνάντηση ΑΝΤΑΡΣΥΑ/ΕΕΚ έβρισκε «θετική» την λεγόμενη Διακήρυξη της Ασσίζης του Αυγούστου 2014, την πλατφόρμα που συνδέει στην Ευρώπη τους εκπρόσωπους του «αριστερού» δημοκρατικού εθνικισμού, και την οποία είχαν συνυπογράψει το καλοκαίρι όχι μόνον ο Νικονόφ αλλά και οι εκπρόσωποι του Σχεδίου Β, της ΠΑΜΕΣ και του ΕΠΑΜ .

Η Διακήρυξη αυτή, πέρα από αριστερές κορώνες ρητά υποστηρίζει τον απροκάλυπτο εθνικισμό: «. Η καταστροφή των εθνών είναι για τις κυρίαρχες τάξεις η εγγύηση ότι δεν θα υπάρξει αντιστροφή των νεοφιλελεύθερων «μεταρρυθμίσεων». Καθώς η κυριαρχία του λαού δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την εθνική κυριαρχία, η κατάργηση του έθνους είναι κατάργηση της δημοκρατίας.»

Ανάμεσα σε αριστερά συνθήματα για το χρέος, για την πάταξη της ανεργίας κλπ , συμπεριλαμβάνεται και το οικονομικό εθνικιστικό αίτημα να εφαρμοστούν «Μέτρα εθνικού προστατευτισμού στα πλαίσια την Οικουμενικής Χάρτας της Αβάνας του 1948». Και καταλήγει η Διακήρυξη:

« Ονομάζουμε όλα αυτά από-παγκοσμιοποίηση. Ο πυρήνας αυτής της στρατηγικής και αυτού του προγράμματος είναι η διεκδίκηση και η ανάληψη της αναγκαιότητας να ξανακερδηθεί η εθνική κυριαρχία για κάθε χώρα. Με άλλα λόγια, , η αποφασιστική πάλη για κάθε χώρα να διατηρήσει τα αυθεντικά πολιτικά χαρακτηριστικά της κοινωνίας της, όπου ο λαός θα έχει την νομική και θεσμική ικανότητα να αποφασίζει και να εφαρμόζει ό,τι θεωρεί πως αντιστοιχεί στο γενικό συμφέρον»

Μπορεί να μην έχουν πρόβλημα με τα παραπάνω η πλειοψηφία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι σύντροφοι του ΝΑΡ που διαλέγουν να επιτίθενται στο ΕΕΚ και προπαντός οι σύντροφοι της ΑΡΑΝ και ΑΡΑΣ που όχι μόνο βρίσκονται σε σχέση πολιτικής διγαμίας και με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και με την ΠΑΜΕΣ αλλά και ανέλαβαν να διαφημίσουν στην Ελλάδα τους συντάκτες της Διακήρυξης της Ασσίζης. Σίγουρα, πάντως το ΕΕΚ με το στίγμα του «κοσμοπολιτισμού» δηλαδή του προλεταριακού διεθνισμού, δεν μπορεί να συμβιβαστεί με τον εθνικισμό κάθε χρώματος και μάλιστα λόγω εκλογικών αναγκών κα προσδοκιών για διεύρυνση της εκλογικής βάσης-τελικά για ένα πουκάμισο αδειανό.

Τέλος, μια ακόμα επισήμανση. Κατηγορεί ο σ. Δραγανίγος, διάφοροι του ΝΑΡ, η πλειοψηφία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συνολικά ότι «στην λογική του ΕΕΚ ο «οικονομικός εθνικισμός» συνδέεται πολιτικά με την απόλυτη σύνδεση της εξόδου από ευρωζώνη/ΕΕ με την προοπτική των «Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης», θυμίζοντας την παραπομπή της στα αόριστο μέλλον που κάνει και το ΚΚΕ».

Επ' ευκαιρία το κακό με το ΚΚΕ δεν είναι ότι θέτει ζήτημα εργατικής-λαϊκής εξουσίας και το συνδέει με την αποδέσμευση από την ΕΕ και την ανατροπή του «καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης». Τα υμνεί αυτά τα επαναστατικά καθήκοντα αλλά τα θεωρεί πρόωρα παραπέμποντάς τα, όντως, στο αόριστο μέλλον, όπως κάνανε μέχρι το 1914 και οι «ορθόδοξοι μαρξιστές» σοσιαλδημοκράτες της Δεύτερης Διεθνούς – κι όπως κάνει και η(πλειοψηφία, τουλάχιστον) της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όταν δεν απορρίπτει ρητά την στρατηγική της εργατικής εξουσίας, όπως κάνουν κάποιες συνιστώσες της στην ΠΑΜΕΣ.

Η επικαιρότητα, όμως, του ζητήματος της εργατικής εξουσίας, ο επείγων χαρακτήρας με τον οποίο τίθεται σήμερα- χωρίς αυτό να σημαίνει ότι λύνεται αυθόρμητα ή αυτόματα-πηγάξει από την ίδια την κρίση πολιτικής εξουσίας και ταξικής κυριαρχίας: ποια κοινωνική δύναμη, ποια κοινωνική τάξη μπορεί να βγάλει την κοινωνία και με ποια μέσα από τον απύθμενο γκρεμό που την έχει ρίξει η χρεοκοπία του καπιταλισμού κι η βαρβαρότητα των μέτρων του; Κι ακόμα: η απάντηση στο ερώτημα μπορεί να δοθεί αποκλειστικά μέσα στα όρια μίας και μόνης χώρας ή σε διεθνές επίπεδο, πρώτα-πρώτα στην κλίμακα της περιοχής και της Ευρώπης;

Το φαινομενικά περίεργο είναι ότι τον καιρό του ΜΕΡΑ, όταν δεν υπήρχε η εκρηκτική κρίση στην ΕΕ και την Ευρωζώνη στο δραματικό σημείο που βρίσκεται σήμερα, οι σύντροφοι του ΝΑΡ τότε δεν είχαν πρόβλημα να υποστηρίζουν το πρόγραμμά του ΜΕΡΑ για «την σοσιαλιστική ενοποίηση από τα κάτω και αριστερά στην Βαλκανική, την περιοχή, στην Ευρώπη και τον κόσμο». Σήμερα θεωρούν ότι κάτι τέτοιο είναι ή «κοσμοπολιτισμός» ή «στρίβειν δια του αρραβώνος» από την επικαιρότητα των προβλημάτων. Μήπως στρίβουν

δια τους αρραβώνος και αριστεροί διανοούμενοι αγωνιστές, εγγύτεροι στον χώρο του, όπως ο σεβαστός κι αγαπητός σε όλους μας σύντροφος Ευτύχης Μπιτσάκης από χρόνια ή και ο σύντροφος και φίλος μου Γιώργος Ρούσης (το 2012 τουλάχιστον) που υποστήριξαν ή υποστηρίζουν δημόσια το σύνθημα των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών της Ευρώπης;

Όσον αφορά εμάς, είμαστε πεπεισμένοι ακλόνητα ότι η προειδοποίηση του Τρότσκι στην δεκαετία του 1930 προς τους Έλληνες επαναστάτες κομμουνιστές παραμένει όσο ποτέ επίκαιρη: « Στα Βαλκάνια ή θα είσαι ασυμβίβαστος διεθνιστής ή αθεράπευτος σωβινιστής»

Πηγή: eek